

Pamokėlė apie paukščius

Balandžio 20 dieną įvyko šeštoji pamokėlė apie paukščius

Dešimt Rato lankytojų susirinko jau į šešetą pamokėlę, kurią pradėjome rateliais Ratas ir, Roberto pageidavimu, Šiaudų batai. Pirmos užduoties metu kalbėjome apie G-A-N-D-R-Ą arba G-A-R-N-Į ir mėginome išsiaiškinti, ar jis žmogus, ar žvėris. Nuomonių buvo įvairių, dauguma sutiko, kad tai ne žmogus, bet buvo manančių, kad, tai žvėris. Taip besvarstant iškilo klausimas, ar gandras moka skraidyti. Vėlgi nuomonės skyrėsi. Vieni manė, kad moka, kiti - kad ne. Nutarėme, kad geras būdas sužinoti, būtų pašokti jau mums žinomą šokį žaidimą Garnys garnys. Šokdami ir dainuodami priėjome vietą, kurioje sakoma „garnys garnys tur ilgus sparnus, lėkčiau lėkčiau kad galėčiau, tokius sparnus, kad turėčiau, kaip garnys.“ Palakioję kaip garniai, jau buvome tikresni, kad gandras skraidyti moka. Tuomet suskubome galvoti, ar žvėrys, pavyzdžiui, meškos, moka skraidyti. Nutarę, kad ne, ėmėme galvoti, kas dar moka skraidyti ir suvokėme, kad skraido visi paukščiai. Todėl puolėme sakyti, kokių paukščių, dar žinome. Beatricė prisiminė varną, o Ugnė su Robertu buvo labiau nusiteikę panaršyti mokytojos atsineštoje paveikslėlių krūvoje ir visiems pranešti, kokių paukščių nuotraukas ten rado. Pluoštelyje būta genio, anties, jau minėtos varnos, gaidžio, vištos, gegutės ir pelėdos nuotraukų. Pastuksenę kaip geniai, pakrykavę kaip antys, pakranksėję, pagiedoję, pakukavę, pakukavę ir paūbavę nutarėme prisiminti žaidimą apie pelėdą ir kartu su tėveliu, motinėle ir visais vaikais ėjome į mišką pelėdos gaudyti. Ją pamatę, pagavę, nupešę (išsiaiškinome, kad nupešėme plunksnas), išvirę ir suvalgę sėdome skaityti Kęstučio Kasparavičiaus pasakos „Pelėda“. Bet prieš tai susitarėme, kad klausydami mėginsime suprasti, ką pelėda daro dieną. Po pasakos Ugnė iš karto pranešė, kad pelėda dieną miega. Tuomet visi pasiskirstėme į dvi grupes – garnius ir pelėdas. Kai mokytoja sušukdavo – „garniai“ – jie išskrisdavo paskraidyti ir parinkti varlių. O kai ji sušukdavo – „pelėdos“ – pastarosios išskrisdavo paūbauti. Į pamokos pabaigą patys ištvermingiausi susėdo aplinkui magnetofoną ir susikaupę klausėsi lietuvių liaudies dainos „Graži pana pelėda“. Paklausius keletą kartų, mokytoja sustabdydavo muziką ir vaikai turėjo įstatyti žodį, ties kuriuo daina nutrūko. Šios užduoties metu vaikai, o ypač Ralfas, pranoko patys save. Jie įstatė visus žodžius – margos PLUNKSNOS pelėdos, didi GALVA pelėdos, kumpas SNAPAS pelėdos, dieną MIEGA pelėda, naktį MATO pelėda, gražūs VAIKAI pelėdos. Baigę mokyti, sėdome valgyti ir aptarinėti susikrovusių reikalų. Nutarėme mokyklos tarybos nerinkti, o visus klausimus spręsti kartu interneto pagalba, prižadėjome stengtis nevēluoti ir pamėginti nors keletą ateities pamokėlių. Be to, siūlyta nuo sekančio karto pradėti eksperimentą ir pamokėlių metu vaikučius klasėje palikti vienus su mokytoja, bet neišeiti iš patalpos dėl saugumo sumetimų. Tai sudėtingas klausimas dėl to, kad darželyje yra ir mažų vaikų, kurie dar nėra pakankamai savarankiški, kad vieni dalyvautų pamokėlyje. Tėveliai, pasikrapštykite pakaušius, teks visiems ieškoti išeities.